

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde» Rom. 11,6.

Han tar imot deg! Av Per Nordsletten

Les: Luk. 1, 26 – 34

Kjære sjel! – er du kommet til erkjennelse av, at du virkelig trenger en frelser? Det er så mange som bekjenner det med munnen, men som likevel bedrar seg selv, fordi de ikke søker Ham av hjertet, men bare *taler* om Ham.

De som trenger en frelser, er slike som er i nød. Hva tid så du din åndelige nød og kom i virkelig bekymring for din sjels frelse?

Tenk nå alvorlig over og svar på mitt spørsmål. Har du vært i virkelig sjelenød, og er du kommet i mer og mer nød, blitt mer og mer fortapt i deg selv, da er denne mann med navnet Jesus blitt stor for ditt hjerte, større enn alt både i himmelen og på jorden, da er Han blitt din beste venn, fordi Han er fortapte synderes venn, fordi Han frelser det fortapte.

Men da må du også tro, at Han er din venn, for det er ingen persons anseelse hos Ham, Han tar imot alle like kjærlig. Han tar imot deg likeså visst som Peter og Johannes, nettopp så fortapt som du nå i dag føler og ser deg, og Han frelser deg fra alle dine synder. Når du tror dette, da gjør Han deg stor, du blir et Guds barn, en arving til evig liv og salighet. Ja tenk! – en slik frelser er Jesus! Er Han din, kjære sjel!

Hva hjelper alt det øvrige her på jorden, når ikke Jesus er din! Verden med sin lyst forgår, men den som eier og elsker Jesus, er salig først her og siden i all evighet.

Å, søk Ham til du finner Ham, og har du funnet Ham, så hold Ham fast.

I dag, om dere hører Hans røst, da forherd ikke deres hjerter! (Hebr. 3, 7-8).

Ikke for meg!

«Uten penger og uten betaling.» På de vilkår tilbyr Gud det evige livs gaver til *alle*. Et forunderlig kjærlighetens budskap, men enda mer forunderlig er det at så få vil gå med på disse vilkår.

En hendelse som fant sted for en tid siden belyser dette på en gripende måte.

En som hadde hjerte for de fattige, pleide å sende ved eller koks til personer som satt trangt i det, på den kalde årstid. Nå var været særlig kaldt en vinter - snøen lå dyp, og den vennlige giver gledet seg over den varme og trivsel som hans gaver skulle sprede i mangt et hjem og hjerte.

Så kom vedkjøreren inn på gården til et forfallent hus. Han banket på en dør og sa til den gamle mannen som åpnet, at han hadde med seg en halv favn ved til ham. «Fra hvem da?» «Det vet jeg ikke,» svarte mannen, «men jeg ble bedt om å kjøre den hit, og nå er den her!» «Det er en misforståelse - den skal ikke til meg,» svarte den gamle mannen. «Jeg er nok ikke så heldig - jeg har ingen som sender meg ved gratis.» «Ja, men veden skulle til mannen som bor ved dammen. Er ikke det deg?»

«Jo visst er det meg, det er nok riktig det - men det må i alle tilfelle være en feiltakelse. Kanskje det var til en annen person med samme navn ved en annen dam?»

«Snakk nå ikke - bare ta veden og takk for den! Jeg kan ikke stå og diskutere hele dagen.»

«Kjør herfra med den - den hører ikke meg til, og jeg vil slett ikke ha noen befatning med den.» Dermed stengte han døren og vendte tilbake til kulden og mørket ved den sluknende ild på gruen. Sleden forsvant med veden, som var tiltenkt den gamle mannen.

Den følgende dag såes den samme slede i bakgården til et lite hus i byen. Vedkjøreren banket igjen på en av dørene. «Jeg har med en halv favn ved til dem,» sa han muntert. «Hvor skal jeg bære den hen?»

«Det er nok ikke til meg,» svarte mannen som åpnet døren. «Det er nok en feiltakelse.»

«Det er slett ikke noen feiltakelse,» sa vedmannen. «Se her: Erik Berg, Gamleveien 24, en halv favn ved. Er det ikke riktig?»

«Jo, det er nok mitt navn og det rette husnummer og den rette gaten også, men den veden er ikke min, og jeg kan ikke ta imot den. Den må være bestemt til noen annen.»

«Hør her,» sa vedkjøreren, idet han klødde seg i håret med en gretten mine, «denne veden blir jeg sannelig ikke klok på og har bare bryderi med den. Det er som om folk trodde at jeg kom kjørende med et koleralik. Her kommer en fin presang, prima tørr bjørkeved, og man

vil ikke ha den. Men legge den igjen skal jeg i alle fall, for i går kjørte jeg den hjem igjen og fikk ubehageligheter av giveren. Og hvis de ikke åpner kjellerluken, så kaster jeg veden av her ved trappen deres.»

Nå måtte mannen motvillig åpne kjellerluken, idet han sa: «Jeg tenker nok at de snart kommer tilbake og henter den, så jeg akter ikke stort på det. Men om den virkelig er til meg, så er jeg naturligvis svært takknemlig.»

Vedmannen besøker med sin slede enda et hus, hvor han treffer en eldre kvinne og sier til henne at han har med seg ved til henne.

«Til meg?» sier hun. «Det kan ikke være sant, det må være noen annen det gjelder!»

«Nei, frue, her er deres nummer klart og tydelig - nr. 11 en halv favn ved.»

«Ja, sannelig! Nå, da er det nok i orden, og jeg tror at det er Gud som har sendt veden hit til meg, for det er ingen annen som har greie på at jeg har lagt den siste vedpinnen inn i ovnen.

Bær inn veden. Jeg må takke Gud!»

«Ja, det er nok grunn til det.» var vedmannens korte svar. Men for seg selv tillå han: «Hun var den eneste som hadde forstand - de andre var riktig noen dårer!»

Ja, riktige dårer. Og hvor mange dårer er det ikke i denne verden, som «Gud har elsket så at Han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på Ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» (Joh 3,16). «Guds usigelige gave.» (2 Kor. 9,15).

Veden var betalt av velgjøreren - like så er vår frelse kjøpt med en pris: Guds Sønn's dyre blod. «Han gav seg selv til en løsepenge for alle.» (1 Tim. 2,6).

Men skjønt Gud til hver og en tilbyr det evige livs gave for intet, så gjør menneskene med dette som personene i denne sanne fortelling gjorde med veden. Like som den gamle mannen er det noen som slett ikke vil ha den. «Det er ikke til meg!»

«I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at Han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder.» (1 Joh. 4,10).

Fra «Håndbok for reisen fra døden til livet.»

God kristen musikk!

Basunen

www.basunen.net

Alt nytt! Av N. Paulsen

Les: Hebr. 8, 8 – 12

Herre, gi oss et nytt hjerte og en ny ånd inneni oss. Amen.

«Tal du til oss, så vil vi høre. Men la ikke Gud tale til oss, for at vi ikke skal dø!» (2 Mos. 20,19).

Slik talte Israels folk ved Sinaifjellet til Moses og sto langt borte, mens Moses gikk inn i det dunkle, hvor Gud var.

Det var et alvorlig og gripende øyeblikk - for her sluttet Gud paktens med dem, idet den ene halvdel av paktens blod ble sprengt på alteret, den andre på folket, og som to halve deler utgjør en hel, så ble Gud og mennesket her til ett, og slik kan vi forstå, hvorfor Gud sier: «- jeg var deres *ektemann*.» Og enda de svek paktens, ville Han gjøre en ny pakt med dem, som Israels kall skulle være fullkommet i, og alle sanne kristne i åndelig forstand være prester

og selv trede frem for Herrens ansikt. «For de skal alle kjenne meg,» sier Herren, «både deres små og store.»

Når loven blir skrevet inn i våre hjerter, lærer vi vår synd å kjenne og blir trengende til Jesus, «den nye paktens stifter,» som ofret seg selv som et ulastelig offer for Gud og gikk med sitt eget blod inn i helligdommen og fant en evig forløsning.

Den gamle pakt var utilstrekkelig, den nye er fullkommen for meg, deg og oss alle.

La oss så be Gud at Han gir oss sin Hellige Ånd, som kan bringe loven inn i vårt hjerte som en tuktemester til Kristus. Han vil glemme vår ondskap og ikke mer komme vår synd i hu.

Så velsigne Gud denne betraktning av sitt ord på våre hjerter! Amen.

Oppbyggelige bøker selges!

Ta kontakt:

Ekrist

Eklundbk. 11

3770 Kragerø

Tlf. 92 62 92 98

bladet@tele2.no

<http://www.ekrist.net/ekrist>

Striden

Av A. Sildseth

«Det ble en strid i himmelen: Mikael og hans engler tok til å stride mot dragen. Og dragen stred, og dens engler.» (Åp. 12, 7).

Stille hjerte, stille sinn og tanke! – Det er Guds røst som lyder til oss. Det er en strid i himmelen mellom Mikael, Kristus, vårt hode og vår konge, med Hans engler på den ene side, og dragen, motstanderen djevelen med alle hans tjenende ånder på den annen.

Blant alle Johannes' store og vidunderlige syner er ikke noe mer gripende enn dette. Han ser den store slagorden mellom Gud og Satan, mellom Kristus og Antikrist. Johannes, den elskede blant menneskene, med sin store, dype ånd - den nytestamentlige seer, som lå opp til kjærlighetens fulle bryst, slik som ingen annen i Det Nye Testamente.

Hans øyne var klare og skarpe. Hans syn var ikke fordunklet av verdenskjærlighetens tåkemasser. Og hans hjerte hadde bare én pasjon, og det var kjærlighet til Ham, som han vitnet om: «Vi har sett Ham og våre hender rørte ved Ham» - Ham, det Livets Ord. (1 Joh. 1,1).

Og var Johannes alltid i særegen grad skikket til å se og fordype seg i Guds rikes herlighet, så var han det ikke mindre etter sin forvisning til Patmos.

Han hadde sett den seier Hans Mester vant over djevelen, på nært hold. Han hadde vært øyenvitne til Hans makt over de onde ånder, og hvordan Han overvant dem og drev dem ut. Hva han nå så fra sitt fengsel, var bare en fortsettelse av denne kamp i menigheten og hos den enkelte kristen.

Det er en symbolsk betegnelse av kampen mellom kvinnens og slangens ætt fra menighetens grunnleggelse og nedover svunne og kommende tider, inntil dragen for alltid blir kastet ut og uskadeliggjort.

Men som dette syn er et bilde på samfunnet, på menigheten, så er det også likeså anvendelig for den enkelte kristen. Det vil da si for slike kristne som har tatt stilling blant dragens motstander og ikke slår seg til ro på ytre kirkelige former, uten salvelsens Ånd og nåde.

Dagens tekst stiller oss midt inn i en direkte kamp mellom Jesus, vår frelser fyrste, og de som er plaget av djevelen og besatte av onde, hemmelighetsfulle krefter, som hører mørkhetens rike til.

Måtte vi nå ved Guds nåde bøye våre ører til å høre og legge oss på hjerte den alvorlige og advarende sannhet om kampen mellom lys og mørke, det gode og det onde. Ethvert menneske står på en av disse sider, tilhører ett av disse lag, lysets eller mørkets, uansett hvilke grader man kan være nådd til på den ene eller annen side.

Vår tekst vil gi oss rik anledning til å betrakte åndenes kamp noe nærmere.

Les: Mrk. 1, 21 – 35

Herre Gud! – Dette var ditt Ord - gi oss nåde til å legge det rett på sinne! Gi oss Åndens gave og gjør oss edru av djevelens snarer, så vi ikke må stride mot deg og den av deg utsendte Jesus Kristus, men både snart og villig overgi oss i din mektige hånd, så du, Herre, hvis skapning vi er, kunne få ta oss i din tjeneste. Bevar oss Gud, ved din nådes Ånd, i vår frelser Jesus, fra vantro, synd og fellesskap med dragen i noen del, han hvis oppgave det er å føre krig mot all kvinnens ætt.

Herre, ta oss opp i din slagorden og salv oss til å være ditt eget eiendomsfolk, nidkjært til det gode – til å stå imot og trede dragen og all hans yngel ned. Og når så dragen er til ende, gi oss da plass i ditt hus, hvor dine hellige til evig tid skal syng din pris, fordi du ved din egen enbårne overvant dragen! Amen.

Jesus hadde forlatt Nasaret sitt fødested, som Han på en måte var støtt ut fra, dro deretter inn i Kapernaum, og straks på sabbaten gikk Han inn i synagogen og lærte. Gripende må Hans preken ha vært, når det sees hen til dens vidunderlige virkning.

Det heter at de var slått av undring over Hans lære. Vi tør på ingen måte tenke oss Hans tale som en høyrøstet, effektfull ordstrøm, som overveldet tilhørernes sanseliv. Det ligger nærmere å forestille seg Hans tale båret av en guddommelig makt, som åpenbarte seg i hjertets dybder, som lot enhver få fornemmelsen av, at Hans lære stammet fra andre kilder enn fariseernes og de skriftlærdes. - Vel ikke så mye hva formen angikk, som ved den himmelske karakter som gjennombevnet Hans tale og overalt røpet, at her var noe mer enn et menneske kunne prestere – her var Gud, og følgerig noe å forlate seg på og hengi seg til i liv og død.

Mannen med den urene ånd hadde gjerne for sedvane å være ofte i synagogen uten å berøres videre av de lærdommer som her ble foredratt. Denne gang derimot ble han grepet av uro og frykt. Den onde ånd i ham skalv - den fornemte, hvem den talende var - den tålte ikke lyset. Ondskapen vil ha fred for seg selv, men volde andre ufred. Synden utøves i mørket og har sitt tilhold i det skjulte. Der trives det onde, der utøver Satan fortrinnsvis sitt spill,

- men når han får anledning til å forherde og stålsette sine redskaper, vraker han heller ikke å kunne opptre som i dagens tekst.

Det merkes overalt i Det Nye Testamente, der hvor Jesus opptrer overfor de onde ånder, at disse blir grepet av uro og frykt for å bli fordrevet. Det er Kainsåndens stundesløs jag, som over alt karakteriserer den døpte helvedsfyrste med hele hans drabantflokk.

De onde ånder ante mer enn de forsto, at Jesus var deres overmann og hadde til oppgave i verden å kullkaste alle løgnens befestninger.

Dette kampforhold gjenntar seg for øvrig over alt hvor lys og mørke, sannhet og løgn støter sammen. Selv da, når mennesket ikke lenger er i stand til å skjule for seg selv sin dårlige forfatning, sin åndelige uformuenhet til å reise den minste garanti mot sin egen fortapelse, søker det å glemme sin farlige tilstand og slå inn på den gamle sikkerhetsvei, eller også på annen måte å gjøre samvittighetens manende røst uskadelig.

Menneskehjertet er en ond og arrig ting, rikt på de dypeste motsetninger. På den ene side kan det ikke unnvære Gud. Det tørster og lengter etter Ham som hjorten etter vann, mens det på samme tid søker på enhver måte å un-

fly Ham, dels som Jonas av vrede og utålmodighet, dels som Adam av skam, dels som Judas i fortvilelse, eller også av andre grunner, likesom Feliks, Agrippa og Demas m.fl.

Mennesket med den urene ånd i vår tekst, var visst nok besatt på en annen måte av djevelen enn et alminnelig uomvendt menneske nå til dags. Men ubotferdighetens besettelse er til visse langt farligere enn den legemlige.

Den dømte kristne står i et så eiendommelig forhold til Guds rike, at han har langt lettere enn de som ikke er kristne, for å falle i de samme blindhetens snarer som fariseerne og de skriftlærde.

Det er ikke sagt oss uten grunn, at vi skal vokte oss for fariseerens og saddukeernes surdeig. (Mt. 16,6 og 11).

I den besattes rop til Jesus, om at Han skulle gå bort, har vi en fornemmelse av at det mer er demonen, den onde ånd, som fører ordet, enn det er mennesket. Det ulykkelige menneske er helt i den urene og tyranniske ånds makt.

Hadde den besatte kunnet tenke over sin store elendighet, kunne det vært mulighet for, at han i stedet for å rope «bort med Jesus,» hadde rakt hendene ut etter Ham og ropt av det dype om Hans hjelp. For så vidt ville besettelsen

bare vært delvis, men her var den aldeles total. Herredømmet var glidd den arme stakkar aldeles ut av hendene. Demonen var helt enerådende.

Anvendelsen av denne grufulle tilstand er ikke vanskelig. Når synden i en eller annen skikkelse har fått tøylen hos et menneske, går det på samme måte. Man vrir og vender seg ofte som en orm, for likesom å kunne slippe fra, komme løs fra det forferdelige åk - men er ikke i stand til å komme bort fra utglidningens slibrige sti.

Men også her kan Kristus, som den sterkeste, kaste seg imellom og utføre legedommens store gjerning mot en som ikke ber, men bare raser imot Kristus. Hemmeligheten her må ligge i forskjellen mellom en legemlig besettelse og en

besettelse som består i en mer bevisst motstand av nådens kall. Av alle tilstander i menneskelivet er det den farligste, som fariseerne og de skriftlærde inntok overfor Kristus.

De syntes å være visse på å sitte i Guds skjød, være troende og ha visshet om det evige liv. De kunne eller ville ikke innse, at både tanke, vilje og forstand sto i forbund med synden, og at sjelsevnene ble mer eller mindre om-tåket av Satans åndepust.

I det ytre kan de onde ånder til en avveksling fare nokså mildt frem - men i den indre hjerteverden, der snor de sine bånd fint og behendig, til veven er så tett og forviklet, at den hver dag som går, blir vanskeligere å slite sønder.

Neste nr.: **Kristi strid – vår strid**

Hold fast ved Ham!

Av **M. Luther**

Det er mye i **2. trosartikkel**, som vi i anfektelsens tider har vanskelig for å holde fast ved. Ikke på noe punkt setter den onde så hardt inn som nettopp på troen. Derfor må vi stå godt rustet og vite, at troen på Kristus bygger på Skriften. Det er *den* vi skal henvise til. Overfor den må den onde vike, for mot Guds ord kan han ikke bestå.

Han skal gjøre det!

Av Brynjulf Nestaas

Les: Mt. 12, 15 – 21

Min sjel lov Herren og glem ikke alle Hans velgjerninger. Amen.

Han helbredet alle, og Han helbredet alle som kommer til Ham. Har Han helbredet deg? – Visse- lig – Han vil gjøre det, må Han så sant få lov.

De fleste går uhelbredet. – Hvorfor? De kjenner ikke at de er syke, de forstår ikke at de har en tærende sykdom som likeså visst bringer dem inn i den evige død, som tærings-sykdommen bringer dem som har den, døden, dersom ikke legen kan få bruke legemiddel i tide. La deg helbrede snart!

- Føler du bare lite til, at du er helbredet - er troen på Hans nåde svak,

Han skal ikke slukke den rykende veke, Han skal ikke tilintetgjøre den svake trosgnist i din sjel. Han selv, som har tent den, skal hjelpe den til å brenne. Gå bare trøstig til Ham.

Er din tro svak, Han antar den, og din lengsel etter Ham og Hans nåde vil Han tilfredsstillere.

I dine sukk er Han selv nær deg, Han har selv virket den i ditt hjerte ved sin Ånd - skulle Han virke den og ikke bønnhøre?

Herre, la all tvil og mishåp feies ut av vår sjel, lær oss med troende tillit å klynge oss fast til deg og bønnhør våre svake sukk. Amen.

Guds frelsesvilje!

Av Christian Scriver

Fert under er det, at mennesket kan forelske seg så svært i dette møysommelige syndeliv, så han for det meste bare ugjerne og mismodig forlater det. Han søker sin glede i dets forfengelighet og bitterhet, likesom fiskene i det beste sjøvann.

Så blind har synden gjort ham, at han

anser møysommeligheten som herlighet og gleder seg i sine bånd og lenker – ganske imot Guds bestemmelse, som nettopp av den grunn blander så mange gjenvordigheter i dette liv, for at vi skal innse, hvilken elendighet synden har styrtet oss i, og for at vi skal bekymre oss desto mer om den himmelske hjelp og lengte etter et annet og bedre liv.

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Som dine dager er, skal din styrke være! 5 Mos. 33,25

Når prøvelsens tid kommer, da skjenker Herren deg den nåde du trenger til. Min sjel, plag deg ikke med pinlige bekymringer for fremtiden. Frykt ikke for de kommende sorger, og hvordan du skal finne nåde til trøst under disse. Morgendagens prøvelser vil også bringe deg den nåde Herren har lovt.

Da Gud ønsker å bevare sitt folk i ydmykhet og fortrøstning til Ham, skjenker Han dem nåden ettersom de trenger til den, slik at deres egen tomhet og Kristi fylde, deres egen skrøpeligheit og Kristi kraft bestandig kan has for øye. Men når prøvelsens stund kommer, da kan du trøstlig forlate deg på at Herrens allmektige arm vil bære

deg. Du har kanskje nå en «*torn i kjødet*» (2 Kor. 12,7) som piner og plager deg? Du har kanskje bedt Herren innstendig om å ta den bort. Din bønn er ganske visst blitt hørt og bønnhørt, men kanskje ikke på den måte du ventet eller begjærte. Tornen vedblir kanskje å såre deg, og prøvelsen å forurolige deg, men Herren har skjenket deg *mer nåde* til å bære det.

Å! Hvor ofte er ikke Hans folk slik blitt ledet til herlighet og seier gjennom sin skrøpeligheit - idet de ved dette har erfart Kristi mektige kraft så mye rikeligere.

Den kraft Herren sender sitt barn i prøvelsens stund, *er ofte så stor*, at det må falle i forundring over det.

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

Tidligere nummer av bladet, se:

www.bladet.org

Småprofetenes budskap

Profeten Obadja Av Einar Kristoffersen

Les: Kapittel 1

Herrens tuktt over frafallet

I gjen møter vi Herrens tuktt over sitt folk for deres frafalls skyld.

Slik er, og forblir det alltid med den som har forpliktet seg på Guds lov - slik som dette folket hadde gjort.

Det begynner gjerne med stor tro på at dette skal lykkes, og man skal hente ned over seg den velsignelse som loven gir løfte om til den som gjør den. Det vil si *oppfyller* den. Derfor gjerne stor iver også. Men snart begynner avmakten å melde seg, og så fortvilelsen da det begynner å gå opp der inne, hvor høyt dette «fjellet» egentlig er; det står ikke i menneskelig makt å bestige det!

Så begynner man å slakke av på kravene - tilpasser og gjør mer tilgjengelig. Man gjør loven «rimelig!» Det vil si overkommelig for mennesket. Iallfall for de beste av dem. Det har altså skjedd et svik i ånden, og det fører til et stadig dypere frafall fra Guds ord, og da ligger veien åpen for selv å vurdere.

Man begynner å bedømme ting etter eget hode, hva en selv synes er rett og rimelig.

Denne tillem্পning av loven, fører til at sannheten ikke blir åpenbar, nemlig

at vi i oss selv er fortapte skapninger, langt borte fra Gud, langt borte fra det vi ble skapt til å være. Etterlevelse av loven fører ikke - som vi tenker - til mindre synd, men tvert imot til mer! Ja, Skriften bruker sterke ord om det, som i brevet til romerne, kap. 7, v.13: «Ved budet skulle synden bli *overmåte syndig.*»
Ved budet, skulle det skje!

Noen kunne da tenke som så, at da er det jo Guds lov som fører til synd. Som om det ikke var noen synd uten den. Men nå er det slett ikke noe galt med Guds lov, den er både god og hellig; det er bare det at den bringer frem vår synd, slik at den blir åpenbar! Det er

dette som viser vår synd overmåte syndig - nemlig at det er det som er fullkomment godt og hellig som får den til å blomstre!

Herren vil gjøre ende på vår tro på oss selv, ved loven - ikke styrke den!

Når dette nevnte frafall har fått gjøre sin gjerning i folket, er det bare tukten som kan vekke det til erkjennelse. Og den kom - som vi ser her - tungt over Guds folk, Jakob.

Utlendinger, hedninger, brøt inn og satte over styr alt de hadde bygd opp, og førte dem som i det hele tatt overlevde herjingene i fangenskap. Dette er også alltid det samme: Guds folk søker/vil ha det denne verden har å by på, i stedet for det som er gitt oss i Gud. Så får det da smake hva verden egentlig er og representerer.

Profeten nevner denne tuktt som har gått over folket - han innvarsler altså ikke dette slik som så mange andre profeter. Det er allerede skjedd. Han har derimot domsord over Edom, Esau, Jakobs bror.

Disse to folk - broderfolk - er etterkommere av brødrene Esau og Jakob.

Om Esau, som vendte seg til hedningene og i sin ugudelighet solgte sin førstefødselsrett for en rett linser, heter det at «han ikke fant rom for omvendelse. Han ble avvist, enda han søkte den (velsignelsen) med tårer.» (Hebr. 12,17).

Dette profetens budskap minner oss

på ordet i Gal 6,7: «Far ikke vill!» - Det er direkte til deg som leser nå! - «Gud lar seg ikke spotte! Det et menneske sår, det skal han også høste.» Og det sies da også med rene ord i teksten vår: «Som du har gjort, skal det gjøres med deg. Dine gjerninger skal komme tilbake på ditt eget hode.» (v.15).

Edom betraktet det som skjedde med broderfolket. Ikke kom de dem til hjelp, men de gledet seg over Jakobs ulykke, og forrådte endatil de som hadde sluppet unna og utleverte dem til fienden. (v.14).

Dette sviket stiller dem nederst på stigen - også under den fienden som angrep Jakob direkte. Ingen er så foraktet som en forræder! Derfor står det også: «- jeg vil gjøre deg liten blant hedningefolkene. Du skal bli dypt foraktet.» (v.2).

Og så møter vi dette som alltid er den egentlige årsak til menneskets ulykke: «Ditt hjertes overmot har bedratt deg.» For deres vedkommende hadde det sin årsak i at de bodde slik til, at selve området i seg selv var som et festningsverk. Som vi leser: «- du som bor i fjellkløfter, i din høye bolig.» Og så følger det ord som er blitt så berømt, nemlig fordi det i vår tid faktisk er de folk og nasjoner som har konkrete planer om dette: «Om du bygger høyt som ørnen, om du setter ditt rede blant stjerner, så vil jeg styrte deg ned derfra, sier Herren.» (v.3-4).

Dette var altså hva Edom «sådde,» i denne gitte situasjon, og denne ondskap

er det som nå faller tilbake på dem selv.

De burde heller ha stått skjelvende og bevende overfor denne Jakobs ulykke, og ropt til Herren om at ikke også de måtte bli gjenstand for samme dom, for deres frafalls skyld!

Slik har også mange «kristne» - i sin egenrettferdighet - fordømt og forfulgt jødene opp gjennom historien for deres falls skyld, i stedet for å frykte for det samme fall selv.

Slik fremstiller Guds ord det: «Se derfor Guds godhet og strenghet - strenghet mot dem som falt, men over deg er Guds godhet, så sant du holder fast ved Hans godhet. Ellers skal også du bli hogd av. Men også de andre skal bli innpodet, hvis de ikke holder fast ved sin vantro. For Gud er mektig til å pøde dem inn igjen. Du ble avhogd av det oljetre som av naturen er vilt, og mot naturen innpodet i et edelt oljetre. Hvor meget mer skal da de naturlige grener bli innpodet i sitt eget oljetre, som de etter naturen tilhører!» (Rom. 11,22-24).

Som du ser av dette, så har Guds faderfavn hele tiden stått åpen også for jødene, like så vel som for hedningene. Det er kun tale om å ta sin tilflukt til - eller som det heter her: - holde fast ved - Hans godhet!

Denne Hans godhet er åpenbart på Golgata! (1 Joh. 4,9).

Edom er her bilde på all synds lønn - den er døden! (Rom. 6,23).

Vil du rette opp dette og gjøre det som

er rett for Gud og mot medmennesker, så er loven den beste rettesnor, og dermed gir du deg inn på den vei vi tidligere nevnte: - forbannelsen under loven!

Den eneste redning er tilflukten til Ham som gjorde det rette i alle ting! Å få skjule seg i Ham som sier: «Hvem av dere kan overbevise meg om synd?» (Joh. 8,46). Og: «Han som har sendt meg, er med meg. Han har ikke latt meg bli alene, for jeg gjør alltid det som er til behag for Ham.» (Joh. 8,29).

Det gjør ikke du, og derfor er denne lovens vei stengt for deg!

Disse forbilder - alt som før er skrevet, det er skrevet til lærdom for oss (Rom 15,4) - burde få oss til å frykte våre egne veier, enten det er de åpenbart verdslige og ugudelige, eller det er lovens vei! For vi er fortapte skapninger i behov av en frelser og forsoner. Og det er også hva Gud har gitt oss!

Det står om dette som «før er skrevet til lærdom for oss,» at det er «for at vi skal ha håp ved det tålmod og den trøst som Skriftene gir.»

Israel lå, som lovens folk - det utvalgte folk - under for egenrettferdighetens og hovmodets synd, mens Edom, som det i seg selv utestengte folk, for misunnelsens og forbitrelsens synd.

Som en da ser; begge faller ved å se på seg selv!

Bare evangeliet som maler Kristus for oss som korsfestet, og forkynner: «Her er ikke forskjell på jøde og greker. Alle har de samme Herre, som er rik nok for

alle som påkaller Ham» (Rom 10,12) - kan rive dette ned og sette oss i frihet!

Vi må få se, hva som er gitt oss i Ham! Da ser en ingen grunn til egenrettferdighet og hovmod eller misunnelse - vi er alle ett i Kristus! Men om vi skal stige så høyt opp, må vi først stige ned av den høye hest vi selv har satt oss på, og her ligger problemet!

Flyr du til Jesus i dag?

Se på Edom, hvordan det går den som setter sin lit til den svikefulle verden: «Dine forbundsfeller driver deg like til grensen, de du hadde fred med, sviker deg og får overhånd over deg. De menn som spiser ditt brød, setter

snare for deg. - Det er ingen forstand hos ham!» (v.7) - i motsetning til den som har satt sin lit til Herrens trofasthet. Han skal føre sitt folk tilbake: «De som bor i Sydlandet, skal ta Esaus berg i eie. De som bor i lavlandet, skal ta filistrenes land, og de skal ta Efra'ims land og Samarias land i eie, og Benjamin skal ta Gilead. De bortførte av denne Israels hær skal ta kana'ernes land helt til Sarepta. Og de bortførte fra Jerusalem, de som er i Sefarad, skal ta Sydlandets byer i eie. Redningsmenn skal dra opp på Sions berg og dømme Esaus berg. Og riket hører Herren til.» (v.19-21).

Bønn

Av Johannes Ev. Gossner 1773 – 1858

Nå, du helligste navn Jesus! Fyll du hele vårt hjerte og vesen med all din salvelse, kraft og liv! Regjer du vårt sinn, våre tanker, begjæringer, ord og gjerninger! Virk du alt hva vi gjør og lader! La oss i alt erfare og nyte din frelse og salighet! Styrk oss i vår svakhet, vær vårt banner og vårt skjold i kampen mot synden, verden og Satan! Vær vår trøst i lidelser, vår tilflukt i døden! Forlat oss ikke i noen kummer og nød, men lys for oss på dunkle veier, og vis oss den vei vi skal vandre! Før oss tilbake på sannhets vei, når vi farer vill, reis oss opp igjen, når vi faller, og helbred oss, når vi har såret vår samvittighet! Vær hele dette år dine vandreres lede-

stjerne, vår vederkvegelse og styrkelse, når vi er i ferd med å bli trette og matte. La hjertet sveve oppad som en ørn, og kun leve i deg! La, o Herre Jesus, alle dine skjønne navn være skrevet i våre hjerter! Du vår hyrde, vårt hode og vår konge, vår skaper, broder, Herre og venn, vår hjelp, vårt råd, vår trøst og fred og glede, vår skatt og eiendom, vårt liv og lys og himmelbrød, vår yppersteprest, Guds Lam, vår Gud og vår brudgom! Vær også vår vinstokk, livets brød og kilde, vår forbeder og nådestol, vår vei, vår sannhet, vår oppstandelse og vårt liv, vårt Ord, vår kraft, vår helt og vår klippe, vår forløser og frelser - vårt alt i alle!

Amen.

Se Jesus!

Av Ludvig Hofacker 1792 - 1828

Da Han var alene med disiplene, vendte Han seg til dem og sa: «Salige er de øyne som ser det dere ser. For jeg sier dere at mange profeter og konger har ønsket å se det dere ser, og har ikke fått se det, og høre det dere hører, men ikke fått høre det.» Luk. 10, 23-24

For atten hundre (Nå, vel 2 000 red.anm.) år siden, kunne man i det hellige land se Guds Sønn med legemlige øyne, høre Ham med legemlige ører, berøre Ham med legemlige hender - for Han var åpenbart i kjød og vandret som et sant menneske omkring blant menneskene.

Slik så Hans disipler Ham, - men det er ikke for denne legemlige beskuelses skyld, Frelseren priser dem salige. På Kristi tid levde det i Jødeland også mange andre mennesker som så Frelseren, men ikke hadde den minste nytte eller nytelse av dette syn.

Det fantes fariseere og saddukeere, yppersteprester og skriftkloke og en stor mengde andre mennesker som alle så Guds Sønn. Men en stor del betraktet Ham med likegyldige øyne og andre med fiendske, og av dette syn hentet de seg da ikke livet, men for størstedelen døden. Om disse øyne kunne Frelseren ikke si: «*Salige er de, for de ser meg!*»

Men ved *hva* atskilte da apostlenes blikk seg fra de andres blikk? Jo i dette, at disiplene også betraktet Frelseren med *Åndens øyne*.

Den Herres Jesu beskuelse, Hans ord, Hans gjerninger, hele Hans forhold brakte deres hjerter til å brenne mot Ham, ved den Faderens åpenbaring som var blitt dem til del, slik at de ikke kunne se på Ham uten med den ytterste ærefrykt og kjærlighet. Derfor så og erkjente de også en ganske annen mann i Jesus enn de andre

Hvor de andre tok anstøt, der erkjente de Faderens allmakt - hvor de andre knurret, der roste de - hvor de andre spottet, der tilba de - det som var de andre utålelig, det var for dem liflig - hvor de andre løp bort, der ble de og bekjente: «Vi kan ikke forlate deg, for du har det evige livs ord.» Kort sagt - i Jesus erkjente de Frelseren, Guds Sønn, mens de andre i Ham ikke erkjente annet enn en alminnelig profet, ofte deres fiende, ofte en svermer - ja en besatt.

Og derfor vendte Frelseren seg til sine disipler og priste bare dem salige, fordi de hadde den usigelige nåde å se Israels trøst, Guds Sønn, Faderens uttrykte bilde, den deilige blant menneskenes barn, og det ikke alene med legemlige øyne, men med *Åndens øyne*, det vil si: *Tro på Ham*.

Kjære tilhørere! Med Åndens øyne må vi ennå i denne stund se Frelseren, dersom vi vil være lysets barn. Mange tenker: Hadde jeg bare levd på Frelserens tid og hadde sett Hans vandel og Hans undergjerninger og Hans person, så ville jeg vel ha blitt en rett etterfølger av Ham - men det blir nå langt tyngre for meg ved den nærværende tids mørke.

Kjære menneske, du som tenker slik, kanskje ville du den gang endatil blitt en fiende av Frelseren og hadde støtt deg over Hans ringhet, for enhver tid har

sine anstøt og eiendommelige hindringer for troen.

Det består slett ikke i å se med legemlige øyne. Vår *ånds* øyne må bli åpnet - mørket, det sataniske syndemørke, må heves - Den Hellige Ånd må forklare Jesus for hjertene. Dette danner og stempler først mennesket til en Jesu etterfølger, og dette måtte skje den gang likesom nå, og nå likesom den gang - i det er det ingen forskjell. Frelseren må vi se, ellers er vi ingen kristne, men hyklere - for Det Nye Testaments salighet beror på, at man *ser Jesus*

Seier – tross all forfølgelse

Av Fredr. Ahlfeld

Hvor troen kommer til liv, hvor menigheten, Jesu Kristi legeme oppbygges, der harmes det også.

Da Herren var født, brøt forfølgelsen løs. Hvor troen er født til liv, der kan det heller ikke mangle på forfølgelse.

Men Gud skjuler sin kjære Sønn i sitt telt - Han frelser Ham av Hans forfølgeres hender. Og om enn tusener og atter tusener faller, den kristne holdes oppe likevel.

Og må han enn i sin tid smake døden, selv fra døden kaller hans Far ham til livet. Ja ut av døden må han riktig kom-

me til livet. Han må beholde seier.

- La bare fiender rase mot Herrens menighet som de vil. Om enn tusener av trofaste bekjennere omkommer, hva har det for nød - evangeliet dør ikke. En skog kan utryddes, men Kristi uanselige plantning grønnes alltid på ny.

De bortrevne har også Herren skjult i sitt telt. De ser Guds underfulle veier. De jubler den store utgang i møte, hvor det ord skal bli klart for all verden: «Hvert menneskeråd til grunne går, Guds råd i evighet består.»

Kom i hu - grunnene!

Av C. O. Rosenius

Det er et under, virket av Gud selv, når det tross alt er mulig for et menneske å tro og tilegne seg denne store, ubegripelige sannhet. For som menneskehjertet er av naturen, formår det ikke å romme den.

At mennesker, hvis liv utmerker seg ved særlig hellighet, er Guds barn, har du ikke så vanskelig for å tro. Men at *du*, med all din synd og alle dine nederlag, skulle være et Guds barn, det kan du umulig holde for sant. Allikevel er det absolutt nødvendig, at du tilegner deg dette for din egen del og tror, at nettopp *du* har barnekår hos Gud. For å tro det bare om andre gir ingen kraft og styrke, ingen fryd og glede i Herren.

Er imidlertid storheten i å eie barnekår hos Gud gått opp for deg, og du samtidig ønsker å få del i det selv, er det ikke merkelig, om troen anfektes. Ikke bare er vi så tranghjertede og innskrenkede, at selve sakens storhet får oss til å vike tilbake for den. Vi har også fått i arv den frykt for Gud, som etter syndefallet fikk Adam og Eva til å skjule seg for Hans ansikt.

Dessuten har vi en mektig hindring i vår fornuft. Forblindet, som den er, når det gjelder åndelige ting, vil den ikke tro annet, enn det den med rett og rimelighet kan begripe. Da nå vårt forventde hjerte og vår onde natur er en uuttømmelig kilde til synd og last, og vår sam-

vittighet tidlig og sent fordømmer oss, så vi slett ikke har noen følelse av Guds nåde og nærværelse, men derimot pines av angst og uro, hvordan skal vi da kunne tro, at vi allikevel er Guds elskelige barn, Kristi brødre og søstre! Fornuft, følelse og samvittighet, hele vårt innerste, må rope et avgjort: Nei, det er umulig! Skulle jeg være et Guds barn! Umulig!

Men ikke nok med det. Vår svorne fiende, djevelen; arbeider målbevisst på med makt og list å rive oss ut av vårt barneforhold, rokke vår tillit til Gud og derved bringe oss til fortvilelse. Hans fristelser til synd, de tvil han innskyter i våre hjerter, de anfektelser han plager oss med, skal alt sammen tjene det ene formål: å berøve oss den liflige trøst, vi har i bevisstheden om å eie barnekår hos Gud. Og kan han bare få berøvet oss troen, har han dermed også berøvet oss selve skatten, for bare gjennom troen på Jesus Kristus er vi Guds barn.

Denne arge fiendes makt forøkes ved at han har mektige forbundsfeller i vår onde, syndige natur, vårt forventde hjerte og vår forblindede fornuft. Og har det lykkes ham å bringe oss til fall, går han - med vår samvittighet og Guds hellige lov som våpen - til angrep på vår tro. »Hvordan kan du være et Guds barn,« heter det, «du, som nå atter har forsyndet deg mot Gud? Du kjenner

Guds vilje, du har fått tilgivelse så ofte, du har endatil lovet bot og bedring, og likevel synder du bestandig igjen - hvordan kan du være et Guds barn?»

Disse tanker stemmer med vår fornuft, og de stemmer med alvoret i Guds hellige lov. Vi vet med oss selv, at vi har gjort det Gud har forbudt, og unnlatt å gjøre det Han har befalt, og vi måtte være aldeles forherdet, om vi ikke ble forferdet over det. Men da er det, fienden retter sine piler like mot vårt bryst og spør: «Kan du så være et Guds barn?»

Det hender også, at Gud i sin visdom lar en kristen lutres i prøvelsens ild gjennom lengre tid og sender ham motgang og nød av forskjellig art: store tap og bitre sorger, langvarig fattigdom og trykkende gjeld, hårde fristelser og åpenbare syndefall, svære anfektelser, f. eks. opprørske tanker mot Gud og alt som er hellig. En slik ildprøve måtte Job, David, Peter m.fl. igjennom. Varer nå dette ved i måneder, ja år, og alle

sjelens nødrops synes å være forgjeves, da er det et ubegripelig Guds under, om en slik sjel blir bevart i troen, fortsatt tør regne seg for et Guds barn og kalle Gud sin far.

I slike tider blir det særskilt nødvendig for oss å ha en fastere og sikrere grunn for vår tro enn det vi selv *er, føler og synes*. En grunn som er helt utenfor oss selv. For når alle avgrunnens makter stormer imot oss, hvem kan da holde fast ved troen på, at han er et Guds barn, en Kristi broder, en himmelens arving? Umulig! Urimelig! - slik lyder svaret fra vårt eget hjerte. For hvem kan tro noe så høyt og herlig, når hans erfaringer sier ham det stikk motsatte.

Det er bare ett middel som duger, når det under disse nedslående erfaringer gjelder om å bevare troen. Vi må søke hen til *Ordet* og der uavlatelig feste blikket på, *hva Gud selv har gjort for den falne slekt*. Vi må stadig komme i hu og tenke på *grunnene* vår barnerett hviler på.

Omvend dere!

Av M. Luther

Johannes sier vel: *Omvend dere!* Men han mener ikke at du ved dine egne gjerninger skal forbedre deg og legge av synden. Det bevitner han ettertrykkelig med den annen del av sin preken, når han sier: *Se det Guds lam som tar bort verdens synder*. Han mener tvert om, som tidligere sagt, at

enhver skal erkjenne sitt behov for omvendelse, men likevel ikke søke den hos seg selv, men bare hos Kristus.

Til denne erkjennelse av Kristus hjelpe oss Gud Fader etter sin store barmhjertighet! Han sende Johannes' røst ut i hele verden ved mange evangelister! Amen.

Ikke min egen dommer!

Av Einar Kristoffersen

1. Så la da enhver se på oss som Kristi tjenere og som forvaltere av Guds hemmeligheter. 2. Av forvaltere blir det ellers krevd at de må vise seg tro. 3. Det som betyr minst for meg, er om jeg dømmes av dere, eller av en menneskelig domstol. Jeg er heller ikke min egen dommer. 4. For selv om jeg ikke vet noe med meg selv, er jeg ikke dermed rettfærdiggjort, men den som dømmer meg, er Herren. 5. Døm derfor ikke noe før tiden, før Herren kommer. Han skal føre frem i lyset det som er skjult i mørket, og åpenbare hjertenes råd. Da skal enhver få sin ros av Gud.

1 Kor. 4, 1 - 5

Vi står her overfor et fullkomment frigjort menneske - frigjort i Kristus. Paulus sier om sin fortid: «Jeg levde en gang uten lov.» (Rom.7,9). Tror du han da levde uten bud og regler for sitt liv? Nei, som den ivrige fariseeren han var, levde han da under et hav av bud og regler og forskrifter. Og der var det ikke noe skille på bud og regler for det alminnelige liv på den ene side, og bud og regler for gudslivet på den annen - nei, *alt* var for dem gudsliv.

De levde jo gudslivet, og dermed hadde den minste detalj i livet deres, noe med deres gudsforhold å gjøre. Og dette skjer med ethvert menneske, som får med loven å gjøre. Han begynner da med de mest grove ting, som han nå skal legge av seg, og nye ting, som han nå skal ta til med. Og etter som tiden skrider frem, oppdager han stadig nye ting, og han begynner å «finpusse» på

livet sitt. Stadig nye ting som må legges av og stadig nye ting som må tas opp og praktiseres.

Ser du ham for deg nå, så ser du et menneske som befinner seg på utsiden av seg selv, hvor han står og betrakter seg selv spille en bestemt, fastlagt rolle. Så står han der da og vurderer hvor bra dette går til enhver tid. Han er blitt regissør, skuespiller og instruktør i en og samme person. Kjenner du dette igjen?

Det andre ser, er helst en som går omkring og siler myggen, men sluker kamelelen.

Jesus beskriver dette forholdet et sted: «Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere, som gir tiende av mynte og anis og karve, men lar ugjort det som veier tyngre i loven: Rettfærd, barmhjertighet og troskap. Dette skulle gjøres, og det andre ikke forsømmes. Blinde veiledere!

Dere avsiler myggen, men sluker kamele-
len!» (Mt. 23,23-24).

Vil du være fullkommen, da må du
gjøre *alt* rett, og fremfor alt det som
veier tyngre i loven: Rettfærd, barmhjer-
tighet og troskap. Og husk på det er den
tre ganger hellige Gud dette skal bestå
sin prøve for, og ikke naboen! Tenk
troskap på jobben bare.

Vi sier, at kristne er...
- men ifølge Guds lov er
hvert eneste menneske kalt
til blant annet å være den
annens tjener - og skal bli
dømt etter i hvilken grad denne
oppgaven ble utført. Da ser
du hvilket mørke verden
lever i, som jo lever etter
den motsatte regel: Å kare
mest mulig til seg selv - å selv
få den største biten av eplet
- om det så er på andres bekostning.

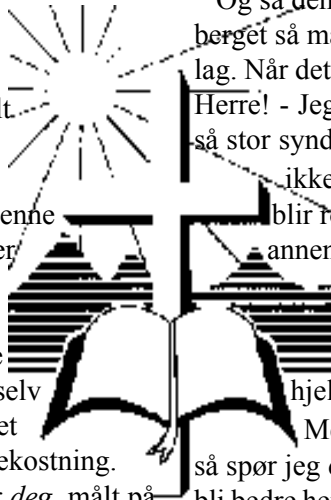
Hvordan faller det ut for *deg*, målt på
dette? Hvordan makter du rollen? Vet
du, at dette er å leve under loven?

Det står om fariseernes *disipler* i
Skriften. Du skulle vel ikke være en
slik fariseernes disippel, i den tro at du
nå er en kristen? Ikke en så bra kristen
riktignok - nei, det vil du da ikke påstå!
I all ydmykhet må du erkjenne det -
men du er nå på vei da. Hver dag ses
på som en ny mulighet til fremgang og
forbedring. Og så håper du, at Gud skal
hjelpe deg etter hvert, slik at du kan nå
et bedre nivå. Merkelig da, at Han ikke
allerede har hjulpet deg, Han som jo er
mer enn villig til å hjelpe! Han som jo

ikke kan tåle noe halvferdig - nei ikke
engang 99,9%, men kun det fullkomne, i
og med at Han selv er den fullkomne.
Underlig da, at Han ikke griper inn og
gjør det skikkelig med deg. Tenk bare
på, om du skulle dø *nå*! Og så måtte
møte Ham, den Hellige med flekker
både her og der.

Og så denne «ydmykheten,» som har
berget så mange inn på et falskt grunn-
lag. Når det svikter i livet, så sier en: «Å
Herre! - Jeg er så elendig! - Jeg er en
så stor synder!» Ja, *stor* synder, men
ikke *fullstendig forta*pt! Derfor
blir ropet heller ikke: Gi meg en
annens rettfærdighet! - La en
annen gjelde i mitt sted!
Jeg vil være fornøyd med
Jesus! - Men: Herre Gud
hjelp meg, så jeg kan bli bedre!
Merk deg disse bønnene, og
så spør jeg deg: *Hvem* er det, som skal
bli bedre her? Eller vi kan spørre slik:
Hvem er det, som skal *vokse* her? Jo,
jeg! Ja men, var ikke det nettopp fari-
seernes tro, at *Jeg* kunne bli bra - om
bare Gud ga sin hjelp til det? Og sa ikke
døperen Johannes - den største født av
kvinner (Mt. 11,11 og Luk. 7,28): «*Han*
skal vokse, *jeg* skal avta?» (Joh. 3,30).

Jeg spør igjen, i fullt alvor: Du skulle
vel ikke være en slik fariseernes *disip-
pel*? Å være disippel er jo å være elev
av en *skole* - en *lære*! Håpet om at *mitt*
 eget kan forbedres er ikke helt knust, og
følgen av det blir, at jeg også lever *mitt*
 eget, og ikke *Jesus*. Så det som følgelig

veller frem, er ikke gudsliv, men bare selvliv i en ny drakt. Før var det åpenbart verdslig selvliv, nå er det fromt og åndelig selvliv, men fortsatt *selvliv*.

Dette viser seg også i den såkalte vitnetjenesten - du gjør dine åndelige øvelser og gjerninger for andre folks øyne, slik at de skal se på deg og selv få lyst til å søke Gud, og bli kristne, ved det de da ser. Hva ser du selv egentlig, når du ser på deg selv? Noe man kan få lyst til å bli kristen av? Hvorfor alt dette strevet i denne sammenheng? Hvorfor ikke heller si til vedkommende: *Jesus elsker deg!* - og Han tar seg av slike stakkarer som *oss!* Men da må du jo først se sannheten i det selv! Det skulle vel ikke være her det svikter?

En reisende forkynner bodde hos et ektepar - under en av sine mange preketurer - hvor mannen fremsto så åndelig, at hvem som helst måtte føle seg som en hedning i forhold. Det var et åndelig «driv» dagen igjennom. Med kona hans hadde utviklingen gått i motsatt retning, og i et tilfelle gav han uttrykk for det, at han ikke kunne forstå *hvorfor*. Men det kunne forkynneren! Hva slags håp skal en stakkar få, ved å se på noe slikt?

Der hvor sant gudsliv vokser frem, der stiger du selv ned på synderens plass - ja du er etter hvert helt innforstått med å skulle være den underste, og da ikke som noen from øvelse du

bestemmer deg for, men fordi du av hjertet opplever, at det er der du hører hjemme, når du ser på deg selv. Og så blir det, som en følge av det, om å gjøre - ikke at folk skal speile seg i din kristendomsutøvelse, men å få sagt et ord om Jesus.

I den villfarelse vi har vært innom her, levde altså Paulus, før sin omvendelse. Og det så ut for alle, som om han levde *i pakt med* loven - men han levde i virkeligheten *uten* lov. Med andre ord: *Lovløs!*

Men så kom altså loven til ham - «budet kom,» som han uttrykker det. (Rom.7,9). Det han til nå hadde hatt som en teori i sitt hode - og merk deg, at denne teoretiske kunnskap hadde gitt ham frimodighet innfor Gud, hva hans egen person angikk - dette la seg nå innover Paulus' hjerte, som et levende, hellig krav fra lovgiveren selv. Da sier Paulus: «Men da budet kom, våknet synden til live. Jeg derimot døde.» (Rom. 7,9-10). Nå svant trangen til å skrive «jeg» med stor J, hos Paulus. Nå opplevde han det, som er likt for alle dem budet *kommer* til - han ble en gåte for seg selv: «For viljen har jeg, men å gjøre det gode, makter jeg ikke. Det gode som jeg vil, gjør jeg ikke. Men det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg.» (Rom. 7,18b-19).

Alle disse bud og regler, som hadde vært så forholdsvis enkle å etterleve, for den strukturerte Paulus - ja, var det han hadde sin glede i å oppfylle, dag for dag

- det ble nå et villniss omkring ham, som fikk ham til å snuble alle veier. Nå var det nemlig Gud, og ikke Paulus, som satte målestokken. Nå sto Han overfor Ham som ser til hjertet - Han som spør etter *kjærligheten!*

Det finnes ikke noen annen ende på det for ham, enn at han overgir hele dommen til Gud - og der hvor han går under i Guds dom over hans eget, nettopp *der* får han også se *Jesus*. Det er nemlig *der* Han er! Han er blitt vår synd og dom! (2 Kor. 5,21).

Så sier han i teksten vår, Paulus: «Jeg er heller ikke min egen dommer.» (v.3b). Hvor var det nå blitt av fariseerens evne til å vurdere egen rolle? *Gud* er den som dømmer meg - Han som i likhet med meg nå, ikke regner med mitt - altså det som veller frem fra mitt eget selvliv - for det er der fremdeles og vil opp og frem igjen og igjen - men Han regner med *Jesu liv* og *Åndens* gjerning. Han regner altså med *sitt eget!*

«For selv om jeg ikke vet noe med meg selv, er jeg ikke dermed rettfærdiggjort, men den som dømmer meg, er Herren.» (v.4).

Vi er altså helt ute av stand til å felle en rett dom om disse ting. Selv om jeg ser på meg selv, og ikke finner noe

bestemt å sette fingeren på, er det ikke dermed sagt, at det står rett til med meg! Hva da, om jeg ikke bare finner, at det ikke er noe å utsette på meg selv, men i tillegg finner ting som tyder på at jeg er en kristen - gode følelser, nådegaver i funksjon o.l.? Hva da?

Ser du hvor farlig dette er, åndelig sett? Les sendebrevene i Åpenbaringsboken, så ser du at de med de fleste og største nådegavene i funksjon, også var de som var lengst borte.

«Døm derfor ikke noe før tiden, før Herren kommer. Han skal føre frem i lyset det som er skjult i mørket, og åpenbare hjertenes råd. Da skal enhver få sin ros av Gud.» (v.5).

Altså, vakt deg for å se på dette ytre - og for så vidt indre - i ditt og andres liv, for det kan bedra. Men et hjertes vitnesbyrd om Jesus, det Guds lam, som bærer vår synd, det er aldri et bedrag!

Med dette er ikke sagt, at vi ikke skal holde det frem som synd, det som Guds ord holder frem som synd.

«Sett din vei i Herrens hånd og stol på Ham! *Han* skal gjøre det,» heter det i Guds ord. (Slm. 37,5). Kan hende har du det slik nå - at du verken vet ut eller inn med deg selv? Det er bra det! Så kan du sette din vei i Herrens hånd, og stole på Ham i stedet!

**Meg til frelse jeg intet vet
Uten deg Guds Lam,
Ene i din rettfærdighet
Skjules all min skam.**

Erkjennelse!

Av J. Riddervold

Jesus har lært oss hva Guds vilje er. Han har utlagt loven for oss, for at vi skal leve etter det. Les for eksempel Hans bergpreken.

Og begynner du da å arbeide for å bli virkelig god og ren, som Gud vil vi skal være – da får du se, hvor ussel og jammerlig din egen kraft er. Du får kjenne at det bor en ond makt i deg, som vil hindre deg, og som legger seg inn i alt hva du gjør – det er din *egenkjærlighet*. Du får se hvor lite du har hatt Gud for øye i alt hva du har gjort, og hvor lite du har gitt Ham æren. Du får se, at det er hovmod og forfengelighet også i dine gode gjerninger, som ble rost av mennesker. Du får kjenne, at stygge og onde tanker besmitter og fanger deg. Og hvor mangfoldige ganger har du ikke, fordi du var sløv og dorsk, forsømt å gjøre det gode du skulle ha gjort, eller av menneskefrykt forsømt å vitne for sannhet og rett.

Ja venner, når vi for alvor vil lyde Guds bud, da begynner vi å forstå, at vi virkelig er i så stor gjeld til Gud, som hin tjener som ble ført frem og skyldte de ti tusen talenter. «Synd og skyld og gjeld og brøde, mange, mange tusen pund. Akk, hvorledes tør jeg møte frem for Gud i regnskaps stund.»

Dere minnes, at Jesus sa til en som spurte Ham om veien til det evige liv: «Hold budene og du skal leve.» Ingen

må mene, at Jesus her viser ham salighetsveien – for Jesus er jo selv Veien. Men det er dette, Jesus vil si til ham og til oss: «Søk å gjøre Guds vilje, arbeid på deg selv, så vil du komme igjen til meg og spørre. Ikke selvtilfreds som du nå er – men du vil spørre i samvittighetsnød, du vil spørre etter frelse fra synd og dom og søke hjelp og kraft til å leve for Gud.»

Og, Gud være takk, her kommer jo nettopp evangeliet med svaret, for det er det salige budskap vi forkynner dere, at «Gud er i Kristus og har forliket verden med seg selv» – at den skillevegg, som synd og skyld har reist mellom Gud og oss, har Kristus brutt ned.

Vi er syke, men Kristus er legen – vi kjenner skylden og dommen i vår onde samvittighet – men i Kristus er dommen tatt bort.

Det er nettopp til de som strever og bærer tunge byrder, Jesus kommer med hvile og fred – det er til dem som hungre og tørster etter rettferdighet.

Ja, sett kildens klare vann fremfor den tørste. Han betenker seg ikke, spør heller ikke om dette vann er i stand til å slukke hans tørst – nei, han følger livets egen sterke drift, drikker og kjenner at det slukker hans tørst.

PORTO BETALT
PORT PAYÉ
NORGE

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Holtanemøtene 2009

Også i år planlegger vi sommermøter på Holtane bedehus, Sannidal i Kragerø, og vil med dette få gjøre oppmerksom på det, overfor alle som måtte ønske å samles noen dager om Guds ord her. **Du er hjertelig velkommen!**

Møtene er bestemt lagt til uke 30 og begynner med kveldsmøte onsdag 23 juli - avsluttes med formiddagsmøte søndag 27 juli.

Talere i år blir Asger Jensen, Bornholm, Danmark og Einar Kristoffersen, Kragerø.

Ta gjerne kontakt for info angående overnatting o.l. (se adr. og tlf.nr. under!). Vær tidlig ute, dersom du ønsker overnatting på Støa Camp. Tlf.: 35 99 02 61 (Gjør da oppmerksom på at dere skal delta på møtene).

Møteoversikt: <http://www.ekris.net/dgev/holtane.htm>

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets giror.:** 9722 22 65588

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org